

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/22/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220200404
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2220200404.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: Generali Česká pojišťovna a.s., IČO: 452 72 956, so sídlom Spálená 75/16, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, konajúca v Slovenskej republike prostredníctvom Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, IČO: 54 228 573, so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava, zastúpeného spoločnosťou: AK Balara, s. r. o., IČO: 36 858 528, so sídlom Bratislava, Košická 5590/56, proti žalovanému: B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. XX, t. č. Y. XX, zastúpeného spoločnosťou: inLEGAL, s.r.o., IČO: 52 645 991, so sídlom Bratislava, Kamenárska 17/A, o zaplatenie 38.460,79 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12C/4/2020-113 zo dňa 19. októbra 2020 - II. a III. výrok, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 18.699,25 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 8.5.2020 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok v poradí), vo zvyšku žalobu zamietol (druhý výrok v poradí), žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (tretí výrok v poradí).

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 420 ods. 1, § 440, § 441, § 100 ods. 1, § 101, § 106 ods. 1, § 110 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 238 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej aj zákon o sociálnom poistení), § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj zákon o PZP), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, s poukazom na procesné ust. § 151, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že rozsudkom okresného súdu č. k. 2T/177/2013 zo dňa 14.1.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/40/2015 zo dňa 1.3.2016 bol žalovaný uznaný za zavineného zo spôsobenia dopravnej nehody s následkom smrti, za čo mu bol uložený trest a zároveň bol zaviazaný k povinnosti zaplatiť poškodenému - Sociálnej poisťovni titulom náhrady škody sumu 22.283,74 Eur (právoplatné a vykonateľné dňa 1.3.2016). Sociálna poisťovňa si voči žalobcovi uplatnila dňa 23.1.2017 náhradu škody na poskytnutých nemocenských dávkach vo výške

3.584,49 Eur a dôchodkových dávkach vo výške 38.460,79 Eur, ktoré sa podľa rozpisov vyplatených dôchodkových dávok (pripojených v prílohe k listu sa dôchodkové dávky) týkali vdovského dôchodku a sirotských dôchodkov vyplatených pozostalým po zomrelom z dopravnej nehody B. P. za obdobie od 17.8.2008 do 15.9.2013. Žalobca poistnú udalosť č. 6400912311 likvidoval výplatou poistného plnenia vo výške 38.460,79 Eur dňa 7.2.2017. Podľa zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného (povereného zástupcu) Sociálnej poisťovne zo dňa 17.6.2013 si Sociálna poisťovňa uplatnila voči obvinenému/obžalovanému náhradu škody vzniknutej výplatou sociálnych dávok v období od 17.8.2008 do 15.3.2011 poškodeným vo vzťahu k zomrelému B. P. vo výške celkom 18.699,25 Eur (vo zvyšku sa náhrada škody, inak uplatnená v celkovej výške 22.283,74 Eur týkala ďalších poškodených).

4. Právne súd prvej inštancie uzavrel, že nebolo sporné, že žalovaný ako vodič motorového vozidla spôsobil týmto vozidlom smrteľnú dopravnú nehodu, keď viedol motorové vozidlo pod vplyvom návykovej látky, že pozostalým po zomrelom účastníkovi dopravnej nehody boli v období od 17.8.2008 do 15.9.2013 vyplácané sociálne dávky (vdovský a sirotské dôchodky). Sociálna poisťovňa, ktorá sociálne dávky vyplácala, si uplatnila náhradu škody na vyplatených dávkach voči žalovanému v trestnom konaní za obdobie od 17.8.2008 do 15.3.2011 vo vzťahu k zomrelému účastníkovi dopravnej nehody v sume celkom 18.699,25 Eur. Náhrada škody bola Sociálnej poisťovni priznaná voči žalovanému právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní. Sociálna poisťovňa si vyplatenie v tejto čiastke uplatnila voči poisťovni, s ktorou mal žalovaný uzavreté povinné zmluvné poistenie vo vzťahu k vozidlu, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená. Keďže jej právo na náhradu škody bolo priznané právoplatným rozhodnutím súdu, v tejto časti nároku plynula desaťročná premlčacia lehota, Sociálna poisťovňa si počas nej uplatnila nárok na výplatu náhrady škody, žalobca poistné plnenie vyplatil a v zmysle § 12 ods. 1 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení si regresnú náhradu uplatnil voči žalovanému taktiež v premlčacej lehote. Okresný súd uzavrel, že nárok v tejto časti premlčaný nebol a preto žalovaného k zaplateniu tejto sumy na regresnej náhrade zaviazal, zároveň žalobcovi priznal aj nárok na úrok z omeškania, nie však odo dňa podania žaloby, ale odo dňa nasledujúceho po jej doručení žalovanému, kedy sa žalovaný o uplatnenom nároku dozvedel, čo možno posúdiť aj ako výzvu na zaplatenie regresnej náhrady.

5. Nárok vo zvyšku (19.761,54 Eur), ide o (dôchodkové) dávky vyplatené za obdobie od 16.3.2011 do 15.9.2013, ktoré si Sociálna poisťovňa podľa § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení voči žalobcovi neuplatnila včas (premlčacia lehota poslednej dávky uplynula dňom 15.9.2016). Pokiaľ si Sociálna poisťovňa uplatňovala náhradu škody voči poisťovateľovi žalovaného, ide tu o poistenie vo vzťahu k vozidlu, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda a túto náhradu si mohla uplatniť bez vyčkania právoplatného rozhodnutia súdu v trestnom konaní, keďže bolo zrejmé, o ktoré vozidlo z dopravnej nehody sa jedná, bez ohľadu na skutočnosť, kto v čase dopravnej nehody vozidlo riadil. Žalobca v rámci správy svojho majetku mal preto v časti tohto nároku vzniesť námietku premlčania. Vyplatením poistného plnenia v tejto časti si pre nedostatok vlastného odborného prístupu spôsobil škodu sám a nemôže očakávať, že žalovaný bude na jeho nedbanlivosti participovať, preto v tejto časti žalobu podľa § 441 za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka zamietol.

6. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vzhľadom na úspech sporových strán približne v rovnakom rozsahu, ani jednej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie výlučne (druhý výrok v poradí) v zamietajúcom výroku v časti 19.761,54 Eur, úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 19.761,54 Eur od 8.5.2020 do zaplatenia, v časti náhrady trov konania (tretí výrok v poradí), navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zmeniť a žalobe vyhovieť a priznať voči žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 %, s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že okresný súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v tom, že považuje pohľadávku voči žalovanému za pohľadávku z titulu práva na náhradu škody. Uplatnená pohľadávka je pohľadávkou na náhradu poistného plnenia vyplateného za poistníka z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla (podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení). Všetky predpoklady na priznanie práva na náhradu poistného plnenia boli splnené. Otázka prípadného premlčania práva Sociálnej poisťovne na náhradu škody nemá žiadny právny význam, pretože následkom premlčania nie je zánik práva Sociálnej poisťovne na náhradu škody. Právo na náhradu škody nezaniká premlčaním. Poistné plnenie spočívajúce v náhrade uplatnenej škody je svojou povahou poistným plnením, pričom preukázali existenciu všetkých podmienok potrebných na priznanie náhrady tohto poistného plnenia

voči žalovanému. Okresný súd s právnou argumentáciou uvedenou na pojednávaní dňa 16.10.2020 nevysporiadal. Sociálna poisťovňa sa o totožnosti osoby zodpovedajúcej za škodu dozvedela až dňa 1.3.2016 (právoplatné rozhodnutie v trestnom konaní) a dňa 18.1.2017 si uplatnila právo na náhradu škody voči poisťovni, pričom poistné plnenie bolo na účet Sociálnej poisťovne pripísané dňa 8.2.2017. Dôvod, pre ktorý neprichádza do úvahy skorší začiatok plynutia premlčacej doby je zakotvený v článku 50 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 48 Charty práv Európskej únie, § 2 ods. 4 Trestného poriadku, § 198 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého nemá Sociálna poisťovňa dôvod podávať preventívne žalobu v snahe predísť riziku premlčania, ako sa domnieva žalovaný, musí čakať na rozhodnutie súdu v trestnom konaní. Až od okamihu právoplatnosti rozhodnutia v trestnom konaní mohla začať Sociálna poisťovňa plynúť premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu škody. Stotožňuje sa s právnym názorom žalovaného, že plnením premlčanej pohľadávky by došlo k plneniu naturálnej obligácie, teda dlhu, ktorý by súd v spore po vznesení námietky premlčania nepriznal, avšak zároveň dlhu, ktorý existoval a zanikol splnením. Prijatím plnenia by nedošlo u Sociálnej poisťovne k bezdôvodnému obohateniu.

8. Žalovaný odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa vyjadril a uviedol, že napadnutý rozsudok navrhuje ako vecne správny potvrdiť. Nárok v zamietajúcej časti žaloby (o zaplatenie 19.761,54 Eur), predstavuje dávky vyplatené Sociálnou poisťovňou za obdobie od 16.3.2011 do 15.9.2013, ktoré si Sociálna poisťovňa v zmysle § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení voči žalobcovi (resp. žalovanému) neuplatnila včas (v zákonnej 3-ročnej premlčacej lehote, ktorá vo vzťahu k poslednej vyplatenej dávke uplynula Sociálnej poisťovni 15.9.2016). Nárok Sociálnej poisťovne primárne smeruje voči priamo zodpovednému žalovanému, ktorý Sociálnej poisťovne neplnil a Sociálna poisťovňa sa s nárokom obrátila na žalobcu (§ 4 ods. 3 zákona o povinnom zmluvnom poistení v spojení s § 238 ods. 7 zákona o sociálnom poistení). Ak by sa Sociálna poisťovňa súdnou cestou domáhala zaplatenia žalovanej sumy priamo od žalovaného, žalovaný by bol oprávnený vzniesť námietku premlčania voči Sociálnej poisťovni (§ 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení), nakoľko v čase, keď žalobca plnil namiesto žalovaného (dňa 7.2.2017) dávno uplynula Sociálnej poisťovni 3-ročná premlčacia lehota na uplatnenie náhrady škody podľa § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení. Žalobca nesprávne odkazuje na záväznosť predbežnej otázky v zmysle § 198 ods. 1 a ods. 2 zákona o sociálnom poistení, ktorý nie je aplikovateľný na súkromnoprávne uplatňovanie nárokov Sociálnej poisťovne na náhradu škody v režime Civilného sporového poriadku podľa ustanovení § 238 zákona o sociálnom poistení, ktoré sú zaradené v druhej hlave štvrtej časti zákona o sociálnom poistení. Ustanovenia § 198 ods. 1 a ods. 2 zákona o sociálnom poistení sú z hľadiska systematiky zákona zaradené v tretej časti zákona o sociálnom poistení (§ 172 - § 225), ktoré upravujú „konanie vo veciach sociálneho poistenia“, v ktorom Sociálna poisťovňa ako orgán verejnej moci rozhoduje o právach a povinnostiach dotknutých osôb na úseku sociálneho poistenia, a preto je pri rozhodovaní viazaná predbežnou otázkou. Nakoľko Sociálna poisťovňa vystupovala na strane poškodeného v trestnom konaní (tak ako aj v iných prípadoch), t.j. riadne si uplatnila časť nárokov voči žalovanému a trestný súd ich Sociálnej poisťovni priznal. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov, začiatok plynutia premlčanej doby, a teda vedomosť poškodeného o zavinenom proti právnom konaní a osobe škodcu, nemožno stotožňovať s právoplatnosťou trestného rozsudku. Vo vzťahu k § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení poukázal na analógiu právnej úpravy premlčania náhrady škody podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Trestné konanie bolo vedené voči žalovanému v postavení obvineného a Sociálna poisťovňa už v čase prípravného trestného konania uplatnila voči žalovanému časť nárokov na náhradu škody a nič jej nebránilo preventívne (aj z dôvodu plynutia premlčacej doby) podať civilnú žalobu ohľadne nárokov vzniknutých v období od 17.8.2008 do 15.9.2013, ktoré jej uhradil žalobca. Žalobca plnil namiesto žalovaného až dňa 7.2.2017 (poukaz na rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 61/2003). Nároky Sociálnej poisťovne boli v tejto časti premlčané, teda žalobca plnil Sociálnej poisťovni premlčanú pohľadávku v podobe naturálnej obligácie. V danej veci ide o osobitný nárok žalobcu, ktorý je konštituovaný ex lege (poukaz na rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo/ 799/2006). Postavenie žalovaného sa voči žalobcovi nemôže zhoršiť oproti jeho postaveniu voči veriteľovi - Sociálnej poisťovni, ktorej žalovaný priamo zodpovedal za škodu, a ktorú si v súčasnosti uplatňuje žalobca v tomto konaní, keďže plnil Sociálnej poisťovni namiesto žalovaného. Žalovaný vo vzťahoch z povinného zmluvného poistenia vystupuje voči žalobcovi v pozícii spotrebiteľa, t.j. vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľským právnym vzťahom (či už z hľadiska zmluvnej ako aj mimozmluvnej zodpovednosti), žalovaný ako primárne zaviazaný subjekt Sociálnej poisťovni (veriteľovi) neplnil, nakoľko nárok Sociálnej poisťovne na náhradu škody bol premlčaný, neuplatnením námietky premlčania voči nároku Sociálnej poisťovne a poskytnutím plnenia (namiesto žalovaného), žalobca konal v rozpore s odbornou (náležitou) starostlivosťou (zákon č. 250/2007 Z. z.) a zásadou

profesionalitu. Žalobca nebol povinný plniť premlčaný nárok Sociálnej poisťovne, t.j. plnil dobrovoľne, teda síce platí ako uvádza, že nárok Sociálnej poisťovne na náhradu škody nezanikol, avšak žalobca plnil naturálnu obligáciu, ktorá je taký druh pohľadávky, pri ktorej má síce veriteľ oprávnenie žiadať od dlžníka jej splnenie, avšak nemôže ju s úspechom procesne (autoritatívne - mocensky) prostredníctvom súdu vymôcť. V prípade, ak by sa podala na súd žaloba, ktorou by sa žalovalo splnenie takejto pohľadávky, bola by zamietnutá. Žalovaný v zmysle § 4 ods. 3 zákona o povinnom zmluvnom poistení nepožiadaval žalobcu o úhradu nároku Sociálnej poisťovne, nakoľko sám považoval nárok na premlčaný. Ak sa žalobca domáha plnenia voči žalovanému, koná spôsobom, ktorý odporuje dobrým mravom (resp. zásadám poctivého obchodného styku) voči svojmu klientovi - spotrebiteľovi. Ak by žalobca uplatnil námietku premlčania voči Sociálnej poisťovni, resp. bez ďalšieho by Sociálnej poisťovni neplnil, nevznikla by žalobcovi strata z plnenia Sociálnej poisťovni a tomu zodpovedajúca časť žalovaného nároku a zároveň by žalobca žalovanému nespôsobil škodu uplatňovaním a vymáhaním tejto časti nároku v súdnom konaní (v súčasnosti minimálne v rozsahu trov právneho zastúpenia a pri potenciálnej zmene odvolaním napadnutej časti výroku rozsudku odvolacím súdom aj v tejto časti). Konaním žalobcu došlo taktiež k porušeniu všeobecnej preventívnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka.

9. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalobca a uviedol, že neexistuje dôvod, pre ktorý by nebolo možné aplikovať § 198 zákona o sociálnom poistení. Sociálna poisťovňa tak časť svojej pohľadávky aj uplatnila v trestnom konaní vedenom voči žalovanému. V momente uplatnenia Sociálna poisťovňa nevedela, či obžalovaný spáchal trestný čin, nevedela, či obžalovaný zodpovedá za škodu, ktorá vznikla poškodenému. Nárok na náhradu škody uplatňuje Sociálna poisťovňa len pre prípad, že bude konanie žalovaného v trestnom konaní posúdené ako protiprávne, a že bude možné ustáliť v trestnom konaní zodpovednosť za škodu a zaviazat' žalovaného na jej náhradu. Sociálna poisťovňa teda musí čakať na právoplatnosť rozhodnutia v trestnom konaní, ktorým sa bude konštatovať protiprávnosť konania žalovaného. Argumentácia žalovaného pri výklade začiatku plynutia premlčacej doby pohľadávky na náhradu škody s poukazom na analógiu s § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka by prichádzala do úvahy v prípade Sociálnej poisťovne len za predpokladu, že by neexistovalo ustanovenie § 198 zákona o sociálnom poistení. Postavenie žalovaného sa žiadnym spôsobom nezhoršilo z toho dôvodu, že voči nemu neuplatnila právo na náhradu škody Sociálna poisťovňa, ale uplatnila voči nemu právo na náhradu poistného plnenia poisťovňa. Poisťovňa môže uplatňovať právo na náhradu poistného plnenia len v rozsahu poistného plnenia, ktoré vykonala v prospech Sociálnej poisťovne. Ani pohľadávka Sociálnej poisťovne z titulu práva na náhradu škody, ani pohľadávka poisťovne z titulu práva na náhradu poistného plnenia neboli v čase ich uplatnenia voči žalovanému premlčané. Uplatnená pohľadávka žalobcu nie je právo na náhradu škody, neprichádza pri nej do úvahy možnosť zanedbania všeobecnej preventívnej povinnosti, ako pri práve na náhradu škody. Pohľadávka Sociálnej poisťovne na náhradu škody nebola v čase jej uplatnenia premlčaná, nemala poisťovňa ani žiadnu možnosť „predchádzať vzniku škody“.

10. K vyjadreniu žalobcu k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a uviedol, že zotrúva na podanom odvolaní a (iba) zosumarizoval nosnú odvolaciu argumentáciu.

11. Krajský súd Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (žalobca § § 365 ods. 1 písm. f/, h/), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom rozsahu (v poradí druhý zamietajúci výrok a v poradí tretí výrok o náhrade trov konania) vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

12. Odvolací súd uznesením č. k. 23Co/22/2021-222 zo dňa 1. marca 2022 pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu: GSK Financial, a. s., so sídlom Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO: 35 709 332, (pôvodne Generali poisťovňa, a.s.), vstúpila spoločnosť: Generali Česká pojišťovna a.s., IČO: 452 72 956, so sídlom Spálená 75/16, Nové Město, Praha 1, Česká republika, konajúca v Slovenskej republike prostredníctvom Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava IČO: 54 228 573.

13. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 38.460,79 Eur, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 38.460,79 Eur od 6.2.2020 (od podania žaloby) do zaplatenia.

14. Vyhovujúci výrok (prvý výrok v poradí) rozsudku (ktorým bola uložená povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 18.699,25 Eur (8.729,71 Eur + 5.517,99 Eur + 4.451,55 Eur) úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 18.699,25 Eur od 8.5.2020 do zaplatenia), ani napadnutý zamietajúci výrok (druhý výrok v poradí) v časti úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 38.460,79 Eur (18.699,25 Eur + 19.761,54 Eur) od 6.2.2020 do 7.5.2020, nebol napadnutý odvolaním strán, preto tieto nadobudli právoplatnosť.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak zamietajúcim výrokom (druhým v poradí) žalobu zamietol v časti 19.761,54 Eur, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 19.761,54 Eur od 8.5.2020 do zaplatenia a tretím výrokom v poradí rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

16. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku (v napadnutom rozsahu), ktorý vo potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku (v napadnutom rozsahu), výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver ohľadom napadnutého zamietnutia, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 OSP, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

17. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd považuje za podstatné uviesť nasledovné:

18. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených stranami) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná.

19. Odvolací súd konštatuje, že pre právne posúdenie nároku, ktorý je uplatňovaný v konaní je potrebné rozlíšiť existenciu dvoch rozličných vzťahov, z ktorých uplatňovaný nárok vznikol. Pri uplatňovaní regresnej náhrady podľa § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vznikol vzťah medzi žalobcom ako poistiteľom žalovaného z titulu zmluvného poistenie na jednej strane a Sociálnou poisťovňou, ktorá vyplatila dôchodkové dávky poškodeným. A následne podľa § 4 ods. 3 zákona o povinnom zmluvnom poistení vzniklo žalovanému právo, aby za neho žalobca (poisťovateľ) nahradil príslušným subjektom (aj Sociálnej poisťovni) uplatnené a preukázané a vyplatené (aj) dôchodkové dávky. Vyplatením tejto náhrady vznikol vzťah medzi žalobcom a žalovaným podľa § 12 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení.

20. Z hľadiska právneho posúdenia veci teda súd prvej inštancie vec správne posúdil v zmysle § 12 ods. 1 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení ako aj § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení.

21. V konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu (Česká poisťovňa - Slovensko, a.s.) dňa 16.12.2006 uzavrela so žalovaným poistný zmluvu - poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla Škoda Octavia Eleganc EČ: DS 999 BL, so začiatkom poistenia 1.1.2007. Žalovaný bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2T/177/2013 zo dňa 14.1.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/40/2015 zo dňa 1.3.2016 (právoplatný dňa 1.3.2016)

uznaný za zavineného zo spôsobenia dopravnej nehody s následkom smrti (čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 4 Trestného zákona), za čo mu bol uložený trest (odňatia slobody v trvaní 6 rokov) a zároveň bol zaviazaný (okrem iného) k povinnosti zaplatiť poškodenej Sociálnej poisťovni titulom náhrady škody sumu 22.283,74 Eur. Sociálna poisťovňa si voči právnemu predchodcovi žalobcu uplatnila listom zo dňa 18.1.2017 (čl. 27-29) náhradu škody za poskytnuté nemocenské dávky vo výške 3.584,49 Eur, za poskytnuté dôchodkové dávky vo výške 38.460,79 Eur, ktoré sa týkali vyplatených vdovských a sirotských dôchodkov pozostalým po zomrelom z dopravnej nehody (B. P.) za obdobie od 17.8.2008 do 15.9.2013. Suma 38.460,79 Eur pozostávala z vdovského dôchodku B. P. spolu vo výške 18.442,36 Eur, zo sirotského dôchodku M. P. spolu vo výške 11.713,64 Eur a zo sirotského dôchodku B. P. spolu vo výške 8.304,79 Eur. Podľa rozpisu vyplatených dávok na čl. 31-40 Sociálna poisťovňa vyplatila B. P. vdovský dôchodok od 17.8.2008 do 31.12.2008 vo výške 1.401,01 Eur/42.207,- Sk (8/2008 až 11/2008 á 9.422,- Sk, 12/2008 á 3.557 Sk), za obdobie od 1.1.2009 do 15.3.2011 vo výške 7.328,70 Eur (1/2009 á 377,85 Eur, 2-6/2009 á 251,90 Eur, 7-11/2009 á 340,- Eur, 12/2009 -11/2010 á 259,60 Eur, 12/2010 á 261,95 Eur, 1/2011 á 264,30 Eur, 12/2010 á 261,95 Eur, 1-2/2011 á 264,30 Eur), za obdobie od 16.3.2011 do 15.7.2013 vo výške 8.975,65 Eur (3-6/2011 á 264,30 Eur, 7-11/2011 á 352,30 Eur, 12/2011 á 176,15 Eur, 1/2012 á 409,65 Eur, 2-8/2012 á 273,10 Eur, 9-11/2012 á 361,20 Eur, 12/2012 á 180,60 Eur, 1/2013 á 552,75 Eur, 2-6/2013 á 368,50 Eur), za obdobie od 16.7.2013 do 15.9.2013 vo výške 737,- Eur (7-8/2013 á 368,50 Eur). Podľa rozpisu vyplatených dávok na čl. 41-51 Sociálna poisťovňa vyplatila M. P. sirotský dôchodok od 17.8.2008 do 31.12.2008 vo výške 688,14 Eur/20.731,- Sk (8/2008 á 4.487,- Sk, 9-11/2008 á 4.651,- Sk, 12/2008 á 2.321,- Sk), za obdobie od 1.1.2009 do 15.3.2011 vo výške 4.829,85 Eur (1/2009 á 247,35 Eur, 2-6/2009 á 164,90 Eur, 7-11/2009 á 223,60 Eur, 12/2009 á 227,05 Eur, 1-11/2010 á 171,80 Eur, 12/2010 á 173,35 Eur, 1-2/2011 á 174,90 Eur), za obdobie od 16.3.2011 do 15.7.2013 vo výške 5.712,65 Eur (3-6/2011 á 174,90 Eur, 7-8/2011 á 231,80 Eur, 9-11/2011 á 174,90 Eur, 12/2011 á 87,45 Eur, 1/2012 á 271,05 Eur, 2-8/2012 á 180,70 Eur, 9-11/2012 á 237,60 Eur, 12/2012 á 118,80 Eur, 1/2013 á 362,25 Eur, 2-6/2012 á 241,50 Eur), za obdobie od 16.7.2013 do 15.9.2013 vo výške 483,- Eur (7-8/2013 á 241,50 Eur). Podľa rozpisu vyplatených dávok na čl. 52-59 Sociálna poisťovňa vyplatila B. P. sirotský dôchodok od 17.8.2008 do 31.12.2008 vo výške vo výške 688,14 Eur/20.731,- Sk (8/2008 á 4.487,- Sk, 9-11/2008 á 4.651,- Sk, 12/2008 á 2.321,- Sk), za obdobie od 1.1.2009 do 15.3.2011 vo výške 4.451,55 Eur (1/2009 á 247,35 Eur, 2-12/2009 á 164,90 Eur, 1-11/2010 á 170 Eur, 12/2009 á 171,555 Eur, 1-2/2011 á 173,10 Eur), za obdobie od 16.3.2011 do 15.9.2012 vo výške 3.165,10 Eur (3-11/2011 á 173,10 Eur, 12/2011 á 86,55 Eur, 1/2012 á 268,35 Eur, 2-8/2012 á 178,90 Eur). Listom zo dňa 1.2.2017 (č.l. 60) právny predchodca žalobcu oznámil Sociálnej poisťovni, že poistné plnenie vo výške 38.460,79 Eur bude poukázané na účet. Z Detailu o transakcii na účte právneho predchodcu žalobcu VÚB banka, a.s. (č.l. 61) vyplýva, že dňa 7.2.2017 bola poukázaná suma 38.460,79 Eur v prospech Sociálnej poisťovne. Sociálna poisťovňa si nárok na náhradu škody uplatnila voči žalobcovi dňa 23.1.2017 (č.l. 26). Podľa Zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného zo dňa 17.6.2013 (č.l. 101) si Sociálna poisťovňa Bratislava (prostredníctvom svojej zamestnankyne) voči osobe obvineného B. C. podľa § 46 ods. 1, 3 Trestného poriadku uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 22.283,74 Eur, ktorá predstavovala (okrem iného) spolu dôchodkové dávky vo výške 18.699,25 Eur vyplácané pozostalým po nebohom B. P., konkrétne vyplatený vdovský dôchodok B. P. za obdobie 17.8.2008 do 15.3.2011 vo výške 8.729,71 Eur, sirotský dôchodok vyplatený M. P. za obdobie 17.8.2008 do 15.3.2011 vo výške 5.517,99 Eur, sirotský dôchodok vyplatený B. P. za obdobie 17.8.2008 do 15.3.2011 vo výške 4.451,55 Eur (vo zvyšku sa uplatnená náhrada škody týkala ďalších poškodených z dopravnej nehody).

22. Podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o PZP poisťovateľ má proti poistníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak spôsobil škodu úmyselne alebo ak viedol motorové vozidlo pod vplyvom návykovej látky, ods. 4 právo poisťovateľa na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti podľa odseku 1 alebo 2 sa premlčí do troch rokov odo dňa vyplatenia poistného plnenia.

23. Ustanovením označeným v odseku 22. sa poisťovateľovi proti poistníkovi priznáva špecifický nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak v čase, keď nastala poistná udalosť, viedol motorové vozidlo pod vplyvom návykovej látky. Nárok upravený v tomto ustanovení nie je nárokom na náhradu škody vzniknutej poškodenému (nie je odvodeným nárokom od práva poškodeného) proti tomu, kto škodu spôsobil; ide o osobitný (originálny) nárok poisťovateľa vyplývajúci z poistného vzťahu založeného poistnou zmluvou.

24. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať, ods. 2 na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

25. V povinnom zmluvnom poistení platí zásada, že poškodený môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od poisteného škodcu, alebo od poisťovateľa (priamy nárok), pričom sa na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi vzťahuje rovnaká právna úprava ako na premlčanie nároku voči škodcovi. Poisťovateľ má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila. Napriek tomu tieto dva nároky na náhradu škody nemožno stotožňovať, a to ani vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania. Ide o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 PZP). Postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t. j. že ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát. Začatie pričom začatie plynutia premlčacej doby sa u každého subjektu posudzuje osobitne. Ustanovenie § 15 zákona o povinnom zmluvnom poistení umožňuje poškodenému pri uplatnení si náhrady škody žalovať poisťovateľa alebo/aj škodcu (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 2M Cdo 9/2013).

26. Podľa § 4 ods. 3 zákona o PZP poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil príslušným subjektom 6b) uplatnené, preukázané a vyplatené náklady zdravotnej starostlivosti, nemocenské dávky, dávky nemocenského zabezpečenia, úrazové dávky, dávky úrazového zabezpečenia, dôchodkové dávky, dávky výsluhového zabezpečenia a dôchodky starobného dôchodkového sporenia, ak poistený je povinný ich nahradiť týmto subjektom.

27. Podľa § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení (v znení účinnom od 1.1.2008) Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

28. Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva Sociálnej poisťovne na náhradu aj dôchodkových dávok je ust. § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania. Zákonným predpokladom vzniku nároku Sociálnej poisťovne podľa uvedeného ustanovenia je, že poisťovňa uhradila svojmu poistencovi aj dôchodkové dávky, ktoré boli poskytnuté a vyplatené ako následok zavineného protiprávneho konania tretej osoby proti poistencovi. Citované ustanovenie zakladá regresný nárok Sociálnej poisťovne voči tretím osobám, ak sú splnené zákonné predpoklady v ňom uvedené. Nárok podľa tohto ustanovenia je svojím charakterom samostatným nárokom na náhradu škody a ide o občianskoprávny nárok, ktorý má povahu špeciálneho ustanovenia vo vzťahu k všeobecným predpisom, t. j. k Občianskemu zákonníku, čo znamená, že právny vzťah, ktorého sa uvedené ustanovenie týka, sa v otázkach, ktoré nie sú ním upravené, riadia ustanoveniami všeobecných predpisov o náhrade škody.

29. Ustanovenie § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení priznáva Sociálnej poisťovni špecifické práva požadovať „náhradu poskytnutých dávok“ a „náhradu škody“ od tretích osôb v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania voči poberateľovi dávky. Ak bola poistencovi poskytnutá niektorá z uvedených dávok, ale vznik jeho nároku na dávku nebol zapríčinený zavineným protiprávnym konaním tretej osoby, nemá Sociálna poisťovňa v zmysle citovaných ustanovení regresné právo na náhradu dávky (škody). To znamená, že tretia osoba má povinnosť nahradiť poskytnuté dávky alebo nahradiť škodu Sociálnej poisťovni len v takom rozsahu, v akom je jej zavinené protiprávne konanie v príčinnej súvislosti s poskytnutými dávkami, na ktoré poistencovi vznikol nárok v dôsledku konania tretej osoby. V rozsahu, v akom sa na vzniku nároku poistenca na poskytnutie dávky podieľali iné okolnosti, prípadne v akom rozsahu bol spôsobený spoluzavinením poistenca, tretia osoba nezodpovedá.

30. Podľa § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení (v znení účinnom k 31.12.2008) právo Sociálnej poisťovne voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, keď Sociálna poisťovňa zistila, že dávky boli vyplatené neprávom, a keď sa dozvedela o tom, kto za vznik škody zodpovedá, najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa vyplatenia dávok.

31. Podľa § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení právo (v znení od 1.1.2009) Sociálnej poisťovne voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, keď Sociálna poisťovňa zistila, že dávky boli vyplatené v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretích osôb, a keď sa dozvedela o tom, kto za vznik škody zodpovedá, najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa vyplatenia dávok.

32. Ustanovenie § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení upravuje objektívnu desaťročnú premlčaciu lehotu, ktorá plynie odo dňa výplaty dávok a subjektívnu trojročnú premlčaciu lehotu, ktorá je viazaná na moment, keď Sociálna poisťovňa zistí sumu vyplatených dávok a dozvedela sa o tom, kto za vznik škody zodpovedá. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť teda rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. Pri posudzovaní otázky, kedy sa Sociálna poisťovňa ako poškodený dozvedela o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať zo skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku; nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o ňom. Predmetné ustanovenie vychádza teda z predpokladu, že od osoby, ktorá vie o vzniku škody, možno požadovať, aby nárok uplatnila, akonáhle má k dispozícii také informácie o okolnostiach vzniku škody, z ktorých sa javí dostatočne pravdepodobná zodpovednosť určitej konkrétnej osoby.

33. Podľa § 116 ods. 2 zákona o sociálnom poistení dôchodkové dávky, úrazová renta a pozostalostná úrazová renta sa vyplácajú vopred v pravidelných mesačných lehotách. Deň splatnosti dávky určí Sociálna poisťovňa.

34. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Súd je povinný na vznesenú námietku premlčania vždy prihliadať.

35. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz.

36. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia, škody a podobne (porovnaj napr. R 29/1983).

37. Pri právach na náhradu škody ustanovuje Občiansky zákonník premlčaciu dobu v § 106, a to kratšiu subjektívnu (ods. 1) a dlhšiu objektívnu (ods. 2). Ich začiatok je upravený odlišne. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Ak napríklad odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, do uplatnenia práva na náhradu škody uplynie čas uvedený v ustanovení § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka a škodca v súdnom konaní vznesie námietku premlčania, právo sa premlčalo, aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Neprichádza tu už do úvahy objektívna desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

38. Podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Občiansky zákonník v tomto ustanovení viaže premlčanie práva uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na podmienku vedomosti poškodeného: a/ o škode (nie iba o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde; okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti či s protiprávnym konaním, b/ o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, t.j. o zodpovedajúcom subjekte.

39. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť teda rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. Nielen prax, ale aj teória (porovnaj napr. Ján Lazár a kolektív, Občianske právo hmotné, tretie doplnené a prepracované vydanie. 1. zväzok. Bratislava 2006, str. 196, 205 - 206) túto dobu označuje ako subjektívnu [presnejšie - avšak na úkor stručnosti - by sa tu malo hovoriť o premlčacej dobe, ktorej začiatok plynutia je určený so zreteľom na poškodený subjekt, ktorým je žalobca, konkrétne na jeho vedomosť ("dozvie sa") o skutočnostiach vymedzených v § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka; keďže ani táto premlčacia doba sama osebe ako právna skutočnosť - udalosť (čas) subjektívnu povahu nemá].

40. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o ňom).

41. Poškodený sa totiž dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá, v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o tých skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá (konkrétna) osoba za škodu zodpovedá. Nemusí však ísť o nespochybniteľnú istotu o takomto zodpovedajúcom subjekte (pozri R 16/2014 sp. zn. 1Cdo/82/2009).

42. Sociálna poisťovňa získala informáciu o skutkových okolnostiach týkajúcich sa žalovaného ako za škodu zodpovedajúceho subjektu, nie až z rozsudku okresného súdu č. k. 2T/177/2013 zo dňa 14.1.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/40/2015 zo dňa 1.3.2016 (právoplatný dňa 1.3.2016), ako to tvrdí žalobca, ale už v priebehu trestného konania, keď už dňa 17.6.2013 si uplatnila ako poškodený nárok na náhradu škody voči žalovanému (vo výške 22.283,74 Eur) vrátane náhrady škody za dôchodkové dávky vo výške 18.699,25 Eur vyplácané pozostalým (po nebohom B. P.), konkrétne vyplatený vdovský dôchodok B. P. za obdobie 17.8.2008 do 15.3.2011 vo výške 8.729,71 Eur, sirotsky dôchodok vyplatený M. P. za obdobie 17.8.2008 do 15.3.2011 vo výške 5.517,99 Eur, sirotsky dôchodok vyplatený B. P. za obdobie 1.1.2009 do 15.3.2011 vo výške 4.451,55 Eur (keď si síce uplatnil nárok od 17.8.2008 do 15.3.2011 ale vyčíslil ho až od 1.1.2009, teda opomenul sumu 688,14 Eur od 17.8.2008 do 31.12.2008), čo vyplýva aj z obsahu spisového materiálu. To, že Sociálna poisťovňa v trestnom konaní (dňa 17.6.2013) uplatnila svoj nárok na náhradu škody proti žalovanému, iba potvrdzuje, že mala informáciu o tomto zodpovedajúcom subjekte. Názor žalobcu, že (subjektívna) premlčacia doba začala plynúť Sociálnej poisťovni až od právoplatnosti uvedeného trestného rozsudku, tento chybne stotožňuje si začiatkom plynutia tejto premlčacej doby s dátumom právoplatnosti rozsudku v trestnej veci žalovaného, prehliadajúc preukázanú skoršiu vedomosť Sociálnej poisťovne o žalovanom ako subjekte, ktorý za vzniknutú škodu zodpovedá. Odvolací súd má za to, že takáto skutočná vedomosť o osobe zodpovedajúcej za škodu, ktorou od uvedeného dňa (17.6.2013) Sociálna poisťovňa nepochybné disponovala, by stačila aj na podanie žaloby (či už voči žalobcovi alebo žalovanému).

43. S ohľadom na uvedené v odseku 42. odvolací súd konštatuje, že neexistoval žiaden dôvod, aby si Sociálna poisťovňa už v rámci trestného konania ako poškodený neuplatnila nárok na náhradu škody voči žalovanému aj za ďalšie obdobia vyplatených dôchodkových dávok, najneskôr splatných ku dňu 17.6.2013 (konkrétne vdovský dôchodok B. P. za obdobie od 16.3.2011 do 15.9.2012 (vo výške 8.975,65 Eur) za mesiace 3-6/2011 á 264,30 Eur, 7-11/2011 á 352,30 Eur, 12/2011 á 176,15 Eur, 1/2012 á 409,65 Eur, 2-8/2012 á 273,10 Eur, 9-11/2012 á 361,20 Eur, 12/2012 á 180,60 Eur, 1/2013 á 552,75 Eur, 2-6/2013 á 368,50 Eur, sirotsky dôchodok M. P. za obdobie od 16.3.2011 do 15.6.2013 (vo výške 5.712,61 Eur) za mesiace 3-6/2011 á 174,90 Eur, 7-8/2011 á 231,80 Eur, 9-11/2011 á 174,90 Eur, 12/2011 á 87,45 Eur, 1/2012 á 271,05 Eur, 2-8/2012 á 180,70 Eur, 9-11/2012 á 237,60 Eur, 12/2012 á 118,80 Eur, 1/2013 á 362,25 Eur, 2-6/2013 á 241,50 Eur, sirotsky dôchodok B. P. za obdobie od 16.3.2011 do

15.9.2012 (vo výške 3.165,10 Eur) za mesiace 3-11/2011 á 173,10 Eur, 12/2011 á 86,55 Eur, 1/2012 á 268,35 Eur, 2-8/2012 á 178,90 Eur) ako aj za obdobie od 17.8.2008 do 31.12.2008 (vo výške 688,14 Eur/20.731,- Sk) za mesiace 8/2008-12/2008 (keďže suma 688,14 Eur Sociálnou poisťovňou v trestnom konaní nebola vyčíslená). Následne splatné dávky (vyplatené už po dni 17.6.2013) si Sociálna poisťovňa mala možnosť uplatniť voči žalobcovi žalobou, konkrétne ide o dávky: vdovský dôchodok vyplatený B. P. za mesiace 7-8/2013 á 368,50 Eur (spolu vo výške 737,- Eur), sirotsky dôchodok vyplatený M. P. za mesiace 7-8/2013 á 241,50 Eur (spolu vo výške 483,- Eur).

44. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že dôchodkové dávky vyplatené Sociálnou poisťovňou v období od 16.3.2011 do 15.9.2013 si Sociálna poisťovňa voči žalobcovi v zmysle § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení (v znení od 1.1.2009) neuplatnila včas, keď premlčacia doba poslednej vyplatenej dôchodkovej dávky uplynula dňom (začiatok lehoty 15.9.2013 určený podľa § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka) 15.9.2016, pričom žalobca plnil Sociálnej poisťovni dňa 7.2.2017 (poukázaná suma 38.460,79 Eur) potom ako Sociálna poisťovňa dňa 23.1.2017 o plnenie požiadala a osoba zodpovedná bola Sociálnej poisťovni známa dňa 17.6.2013. Pokiaľ ide o sirotsky dôchodok B. P. vyplatený vo výške 688,14 Eur/20.731,- Sk (mesiace 8-12/2008), uvedená čiastka nebola Sociálnou poisťovňou uplatnená včas s poukazom na § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení (v znení k 31.12.2008), keďže predmetné ustanovenie zákona o sociálnom poistení upravovalo premlčanie za situácie, ak boli dávky vyplatené neprávnym (čo nie je tento prípad). Preto bolo nutné postupovať podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pričom aj posledná vyplatená dávka (sirotského dôchodku) za mesiac 12/2008, bola po uplynutí troch rokov (už) v mesiaci 12/2011 premlčaná.

45. S argumentom žalobcu, že až od okamihu právoplatnosti rozhodnutia v trestnom konaní mohla začať Sociálnej poisťovni plynúť premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu škody sa odvolací súd nestotožnil, keď uvedené nevyplýva ani z ustanovenia § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, ale ani z ustanovenia § 198 zákona o sociálnom poistení, na ktoré odkazoval žalobca. Ustanovenia § 198 ods. 1 a ods. 2 zákona o sociálnom poistení je z hľadiska systematiky zákona zaradené v tretej časti zákona o sociálnom poistení (§ 172 - § 225), ktoré upravujú „konanie vo veciach sociálneho poistenia“, v ktorom Sociálna poisťovňa rozhoduje o právach a povinnostiach dotknutých osôb na úseku sociálneho poistenia (konanie v dávkových veciach sociálneho poistenia a iné konanie-nedávkové konanie), a pri rozhodovaní je viazaná rozhodnutím o predbežnej otázke (právoplatné rozhodnutie iného orgánu, súdu). Naopak ustanovenie § 238 ods. 5 zákona o sociálnom poistení je systematicky zaradené v piatej časti druhej hlavy, ktoré upravujú zodpovednosť v sociálnom poistení. Žalobca nedôvodne poukazuje na záväznosť predbežnej otázky v zmysle § 198 ods. 1 a ods. 2 zákona o sociálnom poistení (vo vzťahu k právoplatnosti trestného rozsudku ako momentu vedomosti o zodpovednosti žalovaného), ktorý nemožno aplikovať v súvislosti s posudzovaním zodpovednosti žalovaného, keďže predmetom posudzovania nebolo konanie o dávkach alebo iné-nedávkové konanie, na ktoré Sociálna poisťovňa aplikuje postup podľa § 198 zákona o sociálnom poistení. Záver o neaplikácii § 198 zákona o sociálnom poistení nie je v rozpore ani s čl. 50 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 48 Charty práv Európskej únie, § 2 ods. 4 Trestného poriadku.

46. K námietke žalobcu, že okresný súd sa nevysporiadal s argumentáciou na pojednávaní (dňa 19.10.2020) odvolací súd poukazuje na uvedené v odseku 45, v ktorom doplnil argumentáciu, ktorú opomenul okresný súd uviesť v napadnutom rozsudku.

47. Odvolací súd poukazuje na to, že hoci žalobca ako poisťovateľ poskytol plnenie za žalovaného podľa § 4 ods. 3 zákona o PZP (čo by inak ako škodca mal plniť žalovaný) v prospech Sociálnej poisťovne, neznamená to, že v predmetom (regresnom) konaní sa žalovaný ako poistený nemôže brániť voči žalovanému nároku (jeho výške) aj námietkou plynutia času, keďže u každého z nich (žalobca aj žalovaný) plynie premlčacia doba vo vzťahu k náhrade škody poškodeného (Sociálna poisťovňa) osobitne. Na uvedené nemá vplyv ani to, že Sociálna poisťovňa postupovala podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP.

48. K argumentu žalobcu, že sa stotožňuje s právnym názorom žalovaného, že plnením premlčanej pohľadávky by došlo k plneniu naturálnej obligácie, teda dlhu, ktorý by súd v spore po vznesení námietky premlčania nepriznal, avšak zároveň dlhu, ktorý existoval a zanikol splnením, a že prijatím plnenia by nedošlo u Sociálnej poisťovne k bezdôvodnému obohateniu, odvolací súd konštatuje, že naturálne obligácie sa nepovažujú za bezdôvodné obohatenie. Tvoria osobitnú skupinu záväzkov, pri ktorých

neexistuje, resp. vôbec nevznikla alebo v dôsledku nejakej právnej skutočnosti zanikla vymáhateľnosť (teda nepatria sem len premlčané záväzky). Dlžník, ktorý (dobrovoľne) svoju naturálnu obligáciu sa nemôže domáhať vrátenia takto poskytnutého plnenia na súde, čo však nie je daný prípad.

49. Žalobca napadol odvolaním aj výrok o náhrade trov konania (avšak bez bližšej odvolacej argumentácie), k uvedenému odvolací súd konštatuje nižšie uvedené.

50. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

51. Rozhodovanie o náhrade trov konania má dve samostatné fázy. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci. Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť v zmysle § 239 a nasl. CSP, o ktorej rozhodne sudca súdu prvej inštancie. Rozhodnutiu sudcu o sťažnosti je konečné, bez možnosti ďalších opravných prostriedkov.

52. V ustanovení § 255 CSP sa premieta zásada úspechu v spore ako esenciálneho kritéria priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 255 CSP náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu strany odčítať jej neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má strana právo, aby mu druhá strana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhej strane, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

53. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, ktorý podľa § 255 ods. 2 CSP uzavrel, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. K uvedenému odvolací súd len dopĺňa, že žalobca dosiahol v konaní úspech 48,02 % (priznaná suma 19.121,90 Eur pozostávajúca z istiny 18.699,25 Eur + úrok z omeškania 422,65 Eur /vyčíslený 5 % ročne zo sumy 18.699,25 Eur od 8.5.2020 do 19.10.2020/) a žalovaný dosiahol v konaní úspech 51,98 Eur (zamietnutá suma 20.692,92 Eur pozostávajúca z istiny 19.761,54 Eur + úrok z omeškania 931,38 Eur /5 % ročne zo sumy 19.761,54 Eur od 8.5.2020 do 19.10.2020 + 5 % ročne zo sumy 38.460,79 Eur od 6.2.2020 do 8.5.2020/), pričom žalobca žiadal v konaní priznať sumu celkom 39.814,82 Eur (istina 38.460,79 Eur + vyčíslený úrok 1.354,03 Eur /5 % ročne zo sumy 38.460,79 Eur od 6.2.2020 do 19.10.2020). Z uvedeného je zjavné, že každá strana dosiahla v konaní v zásade rovnaký úspech, preto nemožno hovoriť o prevažnom úspechu ani u jednej zo sporových strán, a teda žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného konania.

54. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, dostatočne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu.

55. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

56. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na

spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

57. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalobcu z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

58. S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že ak súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie sumy s príslušenstvom (suma 19.761,54 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 8.5.2020 do zaplatenia) zamietol, rozhodol vo veci vecne správne, a preto s použitím § 387 ods. 1 CSP rozsudok, vrátane výroku o náhrade trov konania (tretí výrok v poradí) potvrdil.

59. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

60. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).